RETTENS KENDELSE (Anden Afdeling)
15. maj 1997 *

I sag T-175/96,

Georges Berthu, medlem af Europa-Parlamentet, ved advokat Alexandre Varaut, Paris,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ulrich Wölker, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af den »beslutning« fra Kommissionen, der er indeholdt i et forslag til forordning, som blev forelagt Rådet den 16. oktober 1996, og som omhandler »visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen« (KOM(96) 499 endelig udg.),

har

* Processprog: fransk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.W. Bellamy, og dommerne A. Kalogeropoulos og J. Azizi,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og sagens baggrund

1 Den 16. oktober 1996 fremlagde Kommissionen et »forslag til Rådets forordning om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen« (KOM(96) 499 endelig udg., herefter »forslaget til forordning«).

2 Under henvisning til, at det på Det Europæiske Råds møde i Madrid den 15. og 16. december 1995 bl.a. var blevet besluttet, at »navnet på den europæiske valuta skal være 'euro'«, og at denne betegnelse skal »anvendes i stedet for det generiske udtryk 'ecu', der i traktaten benyttes til at henvise til den europæiske valutaenhed« (jf. anden betragtning i forslaget til forordning), omfattede Kommissionens forslag til forordning følgende bestemmelse som artikel 2:

»1) Pr. 1.1.1999 erstattes enhver henvisning i et retligt instrument til ecuen, som angivet i traktatens artikel 109 G og som defineret i Rådets forordning (EF) nr. 3320/94, af en henvisning til euroen i forholdet 1 EURO:1 ECU. Henvis-

ninger i et retligt instrument til ecuen uden en sådan definition skal antages at være henvisninger til ecuen som angivet i traktatens artikel 109 G og som defineret i Rådets forordning nr. 3320/94.«

3 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 4. november 1996 har sagsøgeren herefter under henvisning til EF-traktatens artikel 173, stk. 4, anlagt sag med påstand om annullation af den beslutning fra Kommissionen, som ifølge sagsøgeren er indeholdt i forslaget til forordning.

4 Ved processkrift registreret på Rettens Justitskontor den 20. december 1996 har Kommissionen i medfør af procesreglementets artikel 114, stk. 1, påstået sagen afvist, og sagsøgeren har den 17. februar 1997 indgivet indlæg om dette spørgsmål.

Parternes påstande

5 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Den anfægtede beslutning annulleres.

6 Ved sin formalitetsindsigelse har Kommissionen nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

7 I sit indlæg vedrørende Kommissionens påstand om sagens afvisning har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens påstand om sagens afvisning forkastes.

— Subsidiært træffes der bestemmelse om, at påstanden om sagens afvisning skal behandles sammen med sagens realitet.

Formaliteten

Parternes anbringender og argumenter

8 Kommissionen har gjort gældende, at sagen åbenbart må afvises, idet det forslag til forordning, som Kommissionen har forelagt Rådet, ikke er en anfægtelig retsakt som forudsat i retspraksis vedrørende dette spørgsmål, og idet sagsøgeren, selv om

dette ikke var tilfældet, under alle omstændigheder ikke er umiddelbart og individuelt berørt som forudsat i traktatens artikel 173, stk. 4, således at sagen også af denne grund må afvises.

9 Hvad for det første angår spørgsmålet om den anfægtede retsakts beskaffenhed har Kommissionen gjort gældende, at selv om et forslag til forordning fra den er en forudsætning for, at Rådet kan træffe afgørelse, skaber et sådant forslag ikke i sig selv nogen bindende eller tvingende retsvirkninger som forudsat i henhold til retspraksis om dette spørgsmål, idet Rådet frit kan vælge at vedtage den foreslåede retsakt, med eller uden ændringer, eller at undlade at træffe afgørelse overhovedet.

10 Det anfægtede forslag repræsenterer herved kun det første stadium af en procedure, der antages at ville føre til udstedelsen af en endelig retsakt, og forslaget må antages som forberedende retsakt at ville »forsvinde« ved udstedelsen af den endelige retsakt, som den er grundlaget for, hvorfor der ikke er tale om en anfægtelig retsakt.

11 Hvad herefter angår spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren er umiddelbart og individuelt berørt som forudsat i traktatens artikel 173, stk. 4, følger det af det allerede anførte, at da forslaget til forordning ikke påvirker sagsøgerens retsstilling, savner det grundlag for ham at gøre gældende, at han er umiddelbart berørt.

12 Det gælder endvidere, at vedtager Rådet forslaget til forordning, kan sagsøgeren heller ikke påberåbe sig, at hans retsstilling påvirkes som følge af forhold, der er særlige for ham, eller som følge af omstændigheder, der i forhold til enhver anden er særlige for ham, og som dermed individuelt stiller ham på samme måde som en

adressat. Tværtimod har sagsøgeren selv i stævningen fremhævet, at han berøres af retsakten »i [sin] egenskab af borger som enhver anden«.

13 Endelig har Kommissionen imødegået, hvad sagsøgeren har gjort gældende på det grundlag, at forslaget til forordning kan undergrave »udøvelsen af medlemslandenes nationale suverænitet«, idet heller ikke noget sådant kan forvolde sagsøgeren en »umiddelbar og individuel skade«, der kan begrunde, at sagen antages til realitetsbehandling.

14 Sagsøgeren har gjort gældende, at han er individuelt og umiddelbart berørt af ændringen af betegnelsen for den europæiske valuta fra »ecu« til »euro«, idet han som borger ligesom alle andre borgere fra den 1. januar 2002 dagligt vil skulle anvende den nye europæiske møntfod.

15 Endvidere undergraver ændringen i strid med traktatens bestemmelser af betegnelsen for den europæiske valuta udøvelsen af medlemsstaternes nationale suverænitet i et så alvorligt omfang, at sagsøgeren derved må antages at blive påført en umiddelbar og individuel skade. Den danske højesteret har i en kendelse af 12. august 1996 fastslået, at en af en række personer anlagt sag, hvorved disse har anfægtet lovligheden af visse bestemmelser i EF-traktaten — med den begrundelse, at afgivelsen af national suverænitet påfører hver af sagsøgerne en så alvorlig skade, at de er umiddelbart og individuelt berørt — kan antages til realitetsbehandling. Selv om den retspraksis, denne kendelse er udtryk for, angår et andet retssystem end det, der er relevant ved Domstolen, bør det nævnte princip også finde anvendelse inden for fællesskabsretten.

16 Endelig har sagsøgeren anført, at afviser Retten sagen med den begrundelse, at forslaget til forordning ikke er en anfægtelig retsakt som forudsat i traktatens artikel 173, vil han anlægge en tilsvarende sag til prøvelse af Rådets endelige afgørelse, såfremt Rådet vedtager Kommissionens forslag til forordning.

Rettens bemærkninger

17 Ønsker en part, at Retten skal tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet, træffer Retten i henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1, på de i bestemmelsens stk. 3 og 4 fastsatte vilkår afgørelse herom. Retten finder, at sagen foreligger tilstrækkeligt oplyst, og at mundtlig forhandling ikke bør indledes.

18 Det bør i første række undersøges, hvorvidt det forslag til forordning, som Kommissionen forelagde Rådet den 16. oktober 1996, er en retsakt som forudsat i traktatens artikel 173, stk. 4, således at det i bekræftende fald må undersøges, hvorvidt sagsøgeren er umiddelbart og individuelt berørt af forslaget til forordning.

19 Det fremgår af fast retspraksis, at der ved afgørelsen af, om foranstaltninger er retsakter som forudsat i traktatens artikel 173, stk. 4, skal lægges vægt på foranstaltningernes indhold, idet formen herved principielt er uden betydning. Der foreligger retsakter eller beslutninger, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål, når de pågældende foranstaltninger har retligt bindende virkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling. Hvad nærmere angår retsakter eller beslutninger, hvis tilblivelse omfatter flere stadier, kan sådanne principielt kun være genstand for et annullationssøgsmål, hvis det drejer sig om foranstaltninger, som definitivt fastlægger den pågældende institutions standpunkt som afslutning på den pågældende procedure. Følgelig kan foreløbige foranstaltninger eller foranstaltninger, der er af rent forberedende art, ikke være genstand for et annullationssøgsmål (Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 9 og 12, af 27.9.1988, sag 302/87, Parlamentet mod Rådet, Sml. s. 5615, præmis 14, 15 og 16, og af 18.3.1997, sag C-282/95, Guérin automobiles mod Kommissionen, Sml. I, s. 1503, præmis 34; Rettens dom af 10.7.1990, sag T-64/89, Automec mod

Kommissionen, Sml. II, s. 367, præmis 41 og 42, Rettens kendelse af 30.11.1992, sag T-36/92, SFEI m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2479, præmis 43, og Rettens dom af 22.5.1996, sag T-277/94, AITEC mod Kommissionen, Sml. II, s. 351, præmis 51).

20 Retsgrundlaget for det anfægtede forslag til forordning, som Kommissionen forelagde Rådet, og som omhandler »visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen«, er traktatens artikel 235, der lyder således: »Såfremt en handling fra Fællesskabets side viser sig påkrævet for at virkeliggøre et af Fællesskabets mål inden for fællesmarkedets rammer, og denne traktat ikke indeholder fornøden hjemmel hertil, udfærdiger Rådet på forslag af Kommissionen og efter at have indhentet udtalelse fra Europa-Parlamentet med enstemmighed passende forskrifter herom.«

21 Som det fremgår af denne bestemmelse i traktaten, kan Rådet med henblik på udstedelsen af »passende forskrifter« som forudsat i bestemmelsen frit vælge at vedtage Kommissionens forslag, med eller uden ændringer, eller at afslå at vedtage forslaget. Følgelig er et forslag fra Kommissionen, der er et led i en lovgivningsproces, som omfatter flere stadier, kun en foreløbig foranstaltning, hvis formål alene er at forberede vedtagelsen af en endelig retsakt, nærmere bestemt en rådsforordning, uden at der ved forslaget sker en definitiv fastlæggelse af Rådets standpunkt. Et sådant forslag kan derfor ikke anses for at skabe bindende retsvirkninger som forudsat i den citerede retspraksis (jf. ovenfor, præmis 19).

22 Det må herefter fastslås, at det forslag til forordning, som Kommissionen forelagde Rådet, ikke er en anfægtelig retsakt som forudsat i traktatens artikel 173, stk. 4, og at sagen må afvises, idet det er ufornødent at undersøge Kommissionens andet argument om, at sagsøgeren heller ikke er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede retsakt.

Sagens omkostninger

23 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, og da sagsøgte har nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, bør sagsøgeren dømmes til at bære sine egne omkostninger og til at betale Kommissionens.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 15. maj 1997.

H. Jung

Justitssekretær

C.W. Bellamy

Afdelingsformand